

1.

Trots att fönsterrutan är smutsig letar sig en strimma sol in i klassrummet. Jag följer den med blicken och ser hur den träffar Mats rakt i ögonen. Mats är vår lärare. Och den där solstrålen får honom att nysa.

– Attjo, säger han mitt i en mening.

Och efter det:

– Oj, prositi!

Sedan fortsätter han att prata om vattnets kretslopp som om ingenting har hänt. Själv sitter jag längst bak i salen, med hakan stödd i handen. Egentligen bryr jag mig varken om sol eller kretslopp. Det enda jag bryr mig om just nu är att den här skoldagen ska ta slut. Och medan jag väntar på att den ska göra det tittar jag på Olivia. Eller, för att vara mer exakt, på hennes rygg. Olivia sitter i bänken framför mig. Till och med bakifrån fattar man att det är något speciellt med henne.

Idag har hon ett smalt silverdiadem i sitt långa ljusa hår. På någon annan skulle det säkert se barnsligt ut, men på Olivia

är det bara coolt. Det glittrar bland alla lockar.

Framme vid whiteboarden fortsätter Mats att prata. Han viftar med armarna och ser väldigt nöjd ut. Jag har försökt lyssna på honom hela dagen. Jag försöker nu också. Men det är svårt. Tankarna fladdrar iväg utan att jag kan hjälpa det. Jag tänker på olika saker. På matteprovet vi ska ha nästa vecka, på syltmackor och bubbelvatten och på hur det är att vara kär. Men mest tänker jag på Olivia. Det är konstigt att någon som ser så snäll ut, kan vara så dum. Förut var min största önskan att få vara med henne. Jag gjorde allt för att hon skulle gilla mig. Det gör jag inte längre. Nu försöker jag bara låtsas som att jag inte bryr mig. Ändå önskar jag att hon aldrig hade börjat i min klass. För då skulle allting vara mycket lättare. Då skulle allt vara som vanligt. Då skulle Sia fortfarande vilja vara med mig och inte bara hänga efter Olivia.

– Vad säger du om det, Klara? frågar Mats och jag rycks ur mina tankar.

– Eh, var? säger jag och känner hur jag rodnar.

Spridda skratt hörs i klassrummet och jag önskar att jag kunde sjunka genom golvet. Det är typiskt mig att tänka på annat. Men det är också typiskt Mats att märka det. Som tur är låter han mig vara den här gången. Han bara ler och säger att lektionen är slut. Och i samma stund som han säger det glömmmer de andra bort mig. De slutar stirra och får fullt upp med att plocka ihop sina saker.

Bänkar och stolar skrapar mot golvet. Olivia hinner inte ens lägga ner sina böcker förrän Sia och Ester är där. Till sammans böjer de sig fram mot varandra, bildar sin hemliga cirkel. Tre huvuden med långt hår som guppar upp och ner medan de fnissar och viskar. Tre huvuden som inte bryr sig det minsta om att jag sitter här strax intill. Alldeles ensam. Utan någon att prata med.